

Nichita Stănescu

Râsu' plânsu'

Pleoapă cu dinți, cu lacrimă mânjită,
sare căzută în bucate,
dovadă că nu pot trăi numai acum
sunt amintirile mele, toate ...

Dovadă că nu pot vedea fără martori
e copilăria, adolescența mea,
dublând neființa acestei secunde
cu neființa ei de cândva.

Ah, râsu' plânsu'
ah, râsu' plânsu'
mă bufnește când spun
secunde vechi putrezind în secunda
de-acum.

Ah, râsu' plânsu'
ah, râsu' plânsu'
în ochiul lucrurilor reci
și-n dintele lor mușcător, ca și sceptrul
neinventatilor regi.